

CSONTOS MÁRTA

A Man Of Habits

Már hajnalodik, mire beleidben
csendesül a zakatolás,
végre nem zsákutcába kerül
a salak, a váltó is zöldet
jelez a kanyarban. Megnyugszol.
Gyomrodban megpihennek
a lepkeszárnyak, kimész a mosdóba,
kisfiúsan leengeded a felesleget,
kicsit üldögélsz, majd kiskanállal
gondosan levakarod nyelvedről
a lepedéket, – kihagyhatatlan.

Irány vissza félhomályba, ahol
ágyadon gondosan lesimítod
a lepedőt, egyetlen apró ránc
sem maradhat soha.
Meg sem hallod a szomszéd
kakasszót, pedig már majdnem
a kijárat felé tolong benned
az álom, orrod hegyén meg-
kapaszkodik a szemüveg,
néha megbillen, mikor
elbóbiskolsz a szent könyv
meggyúrt lapjai fölött.

Odabent, a testzugokban
valami titok lappang, de nem
tudod megfejteni az üzenetet,
nő körülötted a bizonytalanság
körvonala, pedig sugárzóan
szépnek és makkegészségesnek
hazudod magad, ismételteted,
mantráztatod, hitedet erősíted.

Később, mikor redőnyödön
végigfut a déli napsugár,
hunyorogva kicsoszogsz, szem-
cseppel tágítod világra nyíló
ablakaidat, kézbe veszel egy
banánt, szertartásosan, minden
mozdulatot jól megszerkesztve.
Már a májvédő tea is ott
gőzölög az asztalon, s míg lassan
kortyolsz, kezed a távirányítóra
csúszik, megjelennek az ismert
képek és alakok, s ahogy belépsz
ebbe a virtuális világba, lassan
regenerálódsz, kimosódik belőled
minden kétségbeesés, erősödik
benned a lehetőség csodavárásra.

Minden mozdulatod a tegnapot
mintázza, de benned már győzött
a remény, – balladából átváltottál ódába.

Más színben feltüntetve...

Rettentőek a történet utáni kékek
az üressé barázdált pirosak
(Kalász Márton: *Apokalipszis*)

Volt a hangodban valami
sötétlila, valami süllyedő
panasz a gyökérfogóval
megfenyegetett csont-
maradványok rései között.

Volt egy alvadt vérdarab,
amit elsirattál, tudtad,
harmadnapra sem kapod
vissza, s az egész élet is

már csak így marad, ahogy van, önelrejtő komédia.

Egyszer majd megváltozol, de most még nem, dolga végezetlenül nyugtalankodik benned az őrláng, elmédben tolongnak a szelektált pillanatképek, s miközben keresed az ütőképes pozíciót, nem marad más, csak egy meggyűrődött, bizonytalanságba árnyékolt, mindennapi ismétlésekbe szürkült, kalandmentes délután.

